

Троје јеврејске деце

Пише: Керолајн Б. Глик
понедељак, 04 април 2011 15:49

(*Јерусалим пост*, 14. 3. 2011)

Рут Фогел је била у купатилу када су палестински терористи заклали њеног мужа Удија и њихову тромесечну ћерку Хадас, док су тог петка увече лежали у кревету у својој кући у Итамару.

Терористи су Рут изболи ножевима када је изашла из купатила. Усмртивши обоје родитеља и новорођенче, кренули су и на осталу децу, и отишли у собу у којој су спавали једанаестогодишњи Јоав и четворогодишњак Елад. Проболи су их кроз срца и пререзали им вратове.

Убице по свему судећи нису приметиле још једну собу, у којој су спавали синови Фогелових, осмогодишњи Ро'и и двогодишњи Јишаи, јер су њих оставили живе. Дечак је пронашла старија сестра, дванаестогодишња Тамар, по повратку од пријатељице два сата након што јој је породица измасакрирана.

Тамар је затекла Јишаија над лешевима родитеља, док их је кроз плач дозивао да се пробуде.

Можда су у премијеровој канцеларији сматрали да ће ове слике запрепастити свет. Можда је Бенјамин Нетанјаху мислио да ће масакр троје малишана мотивисати понекога да преиспита своју мржњу према Израелу.

У говору одржаном на сахрани ове породице у недељу, бивши главни рабин Јисраел Меир Лау поручио је Тамар да ће њену дужност од сада представљати улога мајке својој преживелој браћи.

Троје јеврејске деце

Пише: Керолајн Б. Глик
понедељак, 04 април 2011 15:49

Канцеларија председника Владе повукла је неуобичајен потез и одобрила публикацију фотографија окрвављених лешева породице Фогел. Приказани су онакви каквима су их пронашле снаге безбедности.

Хадас, мртва на родитељском кревету, поред свог оца Удија.

Затим Елад, положен на кратки собни тепих, обувен у чарапе. Његове мале шаке беху стиснуте у песнице. Шта је четворогодишњак и могао да учини против одраслих људи са ножевима? Стиснуо је песнице. Као и његов старији брат.

Можда су у премијеровој канцеларији сматрали да ће ове слике запрепастити свет. Можда је Бенјамин Нетанјаху мислио да ће масакр троје малишана мотивисати понекога да преиспита своју мржњу према Израелу.

То је и била тема његовог обраћања нацији у суботу увече.

Нетанјаху је већину својих речи усмерио ка непријатељски расположеном свету. Обратио се лидерима који хитају да осуде Израел пред Саветом безбедности УН кад год потврдимо своје право на ову земљу дозволом Јеврејима да граде домове. Захтевао је да осуде убиство јеврејске деце са једнаким ентузијазмом и брзином.

Узалуд.

Влада је објавила фотографије у суботу увече. Кроз неколико часова, друштвено-активистички вебсајт „Мој Израел“ поставио је кратак видео-снимак фотографија на YouTube, уз имена и године жртава.

За мање од два сата, YouTube је овај снимак уклонио.

Троје јеврејске деце

Пише: Керолајн Б. Глик
понедељак, 04 април 2011 15:49

Шта ли је то Нетањаху мислио? Зар није обавештен да су фотографије убијене јеврејске деце неприхватљиве? Ако се објаве, неко би можда и почео да размишља о природи палестинског друштва.

Понеко би можда у обзир узео и чињеницу да је у Палестинској самоуправи антијеврејска пропаганда тако свеprisутна и толико смртоносна да је и убиство деце Фогелових доживљено као херојски чин. Децоубице су знале да ће се – убиством Удија, Рут, Хадасе, Јоава и Елада – и сами придружити пантеону палестинских јунака. Могу очекивати и да ће Палестинска самоуправа у њихову част изградити спортски стадион или школу у Рамали или Хеброну, новцем америчких и европских пореских обвезника.

И уистину, убиство деце и родитеља Фогел поздрављено је прославом у Гази.

На улицама се одржао карневал, а чланови Хамаса делили су слаткише пролазницима.

Очигледно да управа YouTube није заинтересована да их неко прозива ако се примети да геноцидна мржња према Јеврејима дефинише палестинско друштво – као и арапски свет у целини. Али заиста немају разлога за бригу. Чак и да су допустили да снимак остане објављен дуже од сат времена, тиме се не би ништа променило.

Просвећене нације Европе, као и растући број Американаца, не интересује да чују или виде ишта што Јевреје представља као добар народ, или макар као обичан народ. Нити се ради о томе да културни, просвећени припадници медијске елите Европе и Америке деле геноцидну мржњу Палестинаца према јеврејском народу.

Утицајни уредници новина, телевизијски коментатори, драмски писци, модни креатори, филмски ствараоци и професори не проводе време у смишљању наредног покоља. Нити поучавају своју децу – почев од раздобља када се ова налазе у узрасту Хадасе и Елада Фогела – да треба да теже ка томе да постану масовне убице. И не сањају да учине тако нешто. Знају да у савременом антисемитизму постоји подела рада.

Троје јеврејске деце

Пише: Керолајн Б. Глик
понедељак, 04 април 2011 15:49

Просвећене нације Европе, као и растући број Американаца, не интересује да чују или виде ишта што Јевреје представља као добар народ, или макар као обичан народ. Нити се ради о томе да културни, просвећени припадници медијске елите Европе и Америке деле геноцидну мржњу Палестинаца према јеврејском народу.

Посао интелектуалних громада из западног високог друштва је да Јевреје мрзе на онај старовремски начин, како су и њихови прадедови мрзели Јевреје ономад, почетком двадесетог века, све док им онај нитков Адолф Хитлер није ту мржњу ископромитовао доводећи је на зао глас.

Велика се дрека дигла око антисемитске жучи коју просипају чланови високог друштва. Од Мела Гибсона и Џулијена Асанжа до Чарлија Шина и Џона Галијана, чини се да не прође ни дан а да се понека позната личност не разоткрије као мрзитељ Јевреја.

Није реч о томе да су „лепи људи“ и њихови следбеници одједном одлучили да Јевреји баш и нису „њихова шољица чаја“ (или црта кокаина). Ради се, напросто, о томе да смо достигли ону тачку у којој им више није чак ни непријатно да се размећу негативним осећањима према Јеврејима.

Свега *деценију* раније, било је шокантно откриће да је француски амбасадор у Британији, Данијел Бернар, говорио о Израелу као „оној усраној државици“. Сада је то крајње уобичајено. Ко год има икакву тежину, упоредиће Израел са нацистичком Немачком, без икакве свести да тиме у ствари врши негацију Холокауста.

Брана која је зауздавала антисемитизам након холокауста, урушила се 2002. Док су јеврејска деца и родитељи попут Фогелових убијани у властитим креветима, на улицама, по дискотекама, кафеима и продавницама широм Израела, помодне антисемите је обрадовала прилика да поново могу јавно мрзети Јевреје.

Колективни Јевреј, Израел, оптуживан је за све и свашта, од геноцида и инфантицида до обичне злобе.

Троје јеврејске деце

Пише: Керолајн Б. Глик
понедељак, 04 април 2011 15:49

Израелске вође карикатурално су приказиване као Фејгин, Шајлок, Понтије Пилат и Хитлер на новинским насловницама по целој Европи. Припадници израелске војске су описивани као нацисти, а израелске породице као нељуди.

Не више цивили са неспорним правом на живот, невини Израелци су на универзитетима широм Сједињених Држава и Европе жигосани као „екстремисти-ционисти“ или „насељеници“ који у ствари заслужују смрт.

Професори чија су академска „достигнућа“ подразумевала и објављивање дезинфикованих постмодерних верзија антијеврејске палестинске пропаганде, добијали су редовна намештења и бивали награђени уносним књижевним уговорима.

Данас, ако се добро избеждари, мржња према Јеврејима ствара каријере. Узмимо за пример „Седморо јеврејске деце“, антисемитски монолог драмске списатељице Керил Черчил, у дужини од 1300 речи.

Спис оптужује целокупно становништво Израела за масовна убиства која се никада нису догодила.

Због уложеног труда, Черчилова је стекла међународну славу. Краљевско дворско позориште (Royal Court Theater) извело је њен антијеврејски агитпроп. *Гардијан* га је рекламирао на насловној страни. Када су јеврејска удружења затражила од Гардијана да уклони ову крвну клевету са свог вебсајта, новине су то одбиле. Уместо тога, задржали су антисемитску пропаганду на насловној страни сајта, али су, широкогрудим гестом, одржали дебату о томе да ли је „Седморо јеврејске деце“ антисемитски комад или не.

Из Лондона, представа „Седморо јеврејске деце“ отишла је на турнеју у Европи и Сједињеним Државама. У трци да покажу колико су толерантне према неслагању, јеврејске заједнице у Америци су организовале приказивање ове представе, која јеврејске родитеље приказује као чудовишта која сопствену децу обучавају да постану масовне убице.

Троје јеврејске деце

Пише: Керолајн Б. Глик
понедељак, 04 април 2011 15:49

Успех „Седморо јеврејске деце“ поновљен је и турским антисемитским акционим филмом „Долина вукова – Палестина,“ чија је премијера одржана 28 јануара – на Међународни дан сећања на холокауст. Јунак овог филма је турска верзија Џејмса Бонда, који долази у Израел да освети браћу коју је израелска војска убила на турско-хамасовском терористичком броду „Мави Мармара“ у мају прошле године.

Данас, ако се добро избјегдари, мржња према Јеврејима ствара каријере. Узмимо за пример „Седморо јеврејске деце“, антисемитски монолог драмске списатељице Керил Черчил, у дужини од 1300 речи. Спис оптужује целокупно становништво Израела за масовна убиства која се никада нису догодила.

Несумњиво захваљујући успеху „Седморо јеврејске деце“, „Долине вукова – Палестина“ и сличних остварења, антисемитска уметност и забава постају растући сектор европске привреде.

Прошлог месеца, Британија је поново ударила. У продукцији Канала 4 (Channel 4), појавио се још један жучно антисемитски садржај – четвороделна мини-серија у ударном термину, под називом „Обећање“ (The Promise). Ово остварење се представља као историјска драма о Израелу и Палестинцима, али сва његова повезаност са истинском историјом почиње и завршава се на костимима. У складу са општеприхваћеним схватањем свих европских и међународних лево-либералних салона, једини добри Јевреји у овој мини-серији су они који су страдали у холокаусту. Из перспективе овог остварења, сваки Јевреј који се подигао на оружје како би ослободио Израел од Британаца и одбранио га од Арапа, јесте нациста.

Све ово показује да је Нетањаху губио време у апелу на светске лидере да осуде убиство породице Фогел. Шта значи осуда? Француска и Британија су овај масакр осудиле, као и Сједињене Државе. Да ли то икупљује Французе и Британце од чињенице да су пригрлили антисемитизам? Чини ли их то пријатељима јеврејске државе? А рецимо и да неки британски драмски писац види фотографије које је YouTube цензуришао. Нити један британски драматург који држи до себе неће написати комад под називом „Троје јеврејске деце“, у којем приповеда о томе како палестински родитељи заиста уче своју децу да постану масовне убице Јевреја. Ако би се и нашао писац таквог комада, Краљевско дворско позориште не би га извело. *Гардијан* га не би поставио на свом веб-сајту. Либерални центри окупљања јеврејске заједнице у Америци га не би приказали, нити би то учиниле студентске организације по универзитетима у Европи или Америци.

Троје јеврејске деце

Пише: Керолајн Б. Глик
понедељак, 04 април 2011 15:49

Не, ако би неко желео да му фотографије раскомаданих лешева и стиснутих песница Јоава и Елада буду инспирација за позоришни комад или играни филм о чињеници да Палестинци немају другог националног идентитета изузев опсесије уништењем јеврејске државе, не би имао прођу на тржишту.

Све ово бива јасно увидом у наслове којима је описан овај напад.

Од Би-Би-Сија до Си-Ен-Ена, Фогелови нису описани као Израелци. Они су били „насељеничка породица“. Њихове убице биле су „наводни терористи“. Што се креатора јавног мњења у Европи и знатном делу Америке тиче, израелски Јоави, Хадасе и Елади немају право на живот уколико живе у неком од „насеља“.

Исто тако, они верују и да Палестинци имају право да убијају Израелце који служе у израелској војсци и који сматрају да би ми Јевреји требало да имамо право да живимо где год желимо у својој земљи.

И све док ови префињени мрзители Јевреја не науче да другачије размишљају, Израел не треба да занимају ни они, нити њихове неискрене осуде овог или оног палестинског геноцидног чина.

(Превод Бојан Козић)